

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities

Vol: 08, Issue : Special

SACRED HEART RESEARCH PUBLICATIONS
March 2025
ISSN: 2456-821X

17. TML1156 - ஒப்பாரி உணர்த்தும் பெண்களின் அவல நிலை

ஆய்வாளர் : இரா.சுமித்ரா,
பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை, வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திண்டிவல், ஈரோடு -12.

நெறியாளர்: முனைவர்.கோ.மாரியம்மாள்
உதவிப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை, வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திண்டிவல், ஈரோடு - 12.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

நாட்டுப்புறங்களில் பல்வேறு நிலைகளில் வாழும் மக்களின் வாழ்வையும், வாழ்வியல் கூறுகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவது நாட்டுப்புற இலக்கியங்களாகும். இது ஏட்டில் எழுதாத, எழுத்திலே காணமுடியாமல் மக்கள் மனதிலே ஊன்றிக்கிடக்கும் எத்தனையோ எண்ணங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவது நாட்டுப்புற இலக்கியம். ஏட்டு இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே வாய்மொழி இலக்கியம் தோன்றியது. வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களில் ஒன்று பாட்டு இலக்கியமாகும். பாட்டு என்பது தமிழக மக்களைப் பொறுத்தவரை பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நிற்கின்றது. தொன்மைக் காலத்தில் ஒப்பாரியை கையறு நிலைப்பாடல், புலம்பல், இரங்கற்பா, சாவுப்பாட்டு, இழிவுப்பாட்டு, அழுகைப்பாட்டு என முன்னோர்கள் ஒப்பாரியை அழைத்தனர். ஒப்பாரி என்பது பெண்களுக்கே உரிய வழக்காற்று வடிவமாக உள்ளது. ஒப்பாரிப் பாடல்கள் இறந்தவர்களின் சிறப்புகளைப் பற்றிப் பாடப்படுதலாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: அவல நிலை, வாய்மொழி இலக்கியம், நாட்டுப்புற மக்கள், ஒப்பாரி , கையறு நிலை, அழுகை

முன்னுரை:

நாட்டுப்புற மக்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வரலாறு, அன்றைய நாட்டு நடப்பு ஆகியவற்றை உள்ளது உள்ளபடியே படம் பிடித்துக் காட்டும் இலக்கியம் நாட்டுப்புற இலக்கியம் ஆகும். அவ்வகையில் ஏட்டு இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்பே வாய்மொழி இலக்கியம் தோன்றியது. வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களில் ஒன்று பாட்டு இலக்கியம் ஆகும். பாட்டு இலக்கியங்களில் ஒப்பாரிப் பாடல்கள் அனைத்தும் பெண்களால் ஒரு பெண்ணின் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து பாடப்படுகின்றது. ஒரு குழந்தை பிறந்த பின் பெற்றோர் பாதுகாப்பிலும், இளமைப் பருவத்தில் கணவன் பாதுகாப்பிலும், முதுமைக் காலத்தில் தம் மக்களின் பாதுகாப்பிலும் வாழ்கின்றாள். பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து வாழும் ஒரு சூழலே நம் சமூகத்தில் உள்ளது. பெண்ணானவள் பெற்றோருக்கு மகளாகவும், உடன் பிறந்தவனுக்கு கூடப்பிறந்தவளாகவும், கணவனுக்கு மனைவியாகவும், தன் பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகவும், பேரன் பேத்திகளுக்குப் பாட்டி என்ற நிலையில் இருந்தும் பாடுகின்றாள். ஒவ்வொரு நிலையிலிருந்தும் தன்னுடைய உறவுகளுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த பெண் அவர்களை இழக்கும் போது சோகத்தில் புலம்பி அழுகிறாள். அப்போது பாடலோடு தொடங்கும் மனிதனின் வாழ்க்கை, பாடலோடு தான் முடிகிறது. “ஆரம்பமாவது மண்ணுக்குள்ளே அவன் ஆடி அடங்குவதும் மண்ணுக்குள்ளே” என்பார்கள். இதுபோலவே “ஆரம்பமாவதும் பாட்டிலேதான், அவன் ஆடி அடங்குவதும் பாட்டிலேதான்” என்பார்கள். ஒப்பாரியின் சொற்கள் எல்லாம் சோகச் சமையுடன் விளங்குவன. அவ்வாறு இறந்தவர்களுக்காக ஒப்பாரி, மாறடி, கழலடி, கருமாதி போன்ற பாடல்களைப் பாடிக் குமுறி எழும் வேதனையின் வெளிப்பாடாக ஒப்பாரி பாடல்கள் அமைகிறது இவ்வகைப் பாடல்கள் பெண்களின் அவலத்தை எவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுகிறது என்பதை இவ்வாய்வில் காணலாம்.

ஒப்பாரி - விளக்கம்:

இறந்தவர்களுக்காக வருந்தி பாடும் பாடலே ஒப்பாரி. துக்கத்தின் வெளிப்பாடு அழுகை. மன

அமைதிக்காகவும், ஆறுதலுக்காகவும் புலம்புகின்றனர். துயரத்தை தாங்கிக்கொள்ள இயலாத பெண்களே ஒப்பாரிப் பாடல்களை பாடுகின்றனர்.

“வாழ்வின் முன்னுரை தாலாட்டு ஆனால் முடிவுரை ஒப்பாரியாகும். தாலாட்டு கலங்கரை விளக்கமானால் ஒப்பாரி நினைவுச் சின்னமாகும். தாலாட்டும் ஒப்பாரியும் பெண் குலத்தின் படைப்பாகும்”

ஒப்பாரி என்பதற்கு “ஒத்த பாவனை”, “அழுகையிலொப்பனையிடுகை”, “அழுகைப் பாட்டு”, “ஒப்புச்சொல்லியழுதல்” என்று பொருள் விளக்கம் கூறப்படுகிறது. ஒப்பாரி என்பதனை ஒப்பு+ஆரீ=ஒப்பாரி எனப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஒப்பு என்றால் இழந்த பொருளுக்கு இணை என்றும், இதற்கு ஒப்புச் சொல்லி ஆரிப்பதும் என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும் அழுகைப்பாட்டு என்றும், போலி என்றும், உப்பு என்றும் அகராதி பொருள்விளக்கம் தருகிறது. ஆரிப்பது என்பதை அவழ்ச் சுவையுடன் ஆரவாரம் செய்வதும் என்றும் கூறலாம். எனவே இறந்தவர்களை எண்ணிப் பெண்கள் பாடும் ஒரு வகை இசைப் பாடலே “ஒப்பாரி”.

ஒப்பாரி பாடல்களின் வடிவங்கள் தமிழகத்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் மற்றும் தமிழர்கள் வாழும் இலங்கை, மலேசியா முதலான நாடுகளிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

“மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரியுங் கண்டது இல்” -

குறள் 1071

என்ற குறளில் ஒப்பாரி என்ற சொல் ஒத்தவர் என்ற பொருளில் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் ஒப்பாரி:

சங்க இலக்கியங்களில் மன்னன் இறந்தபோது பாடுவதைப் பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது. பாரி இருந்ததும் அவன் மகள்

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவன் எந்தையுமில்மே”

என வரும் புறநானூற்றுப் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“இளியே இழவே அசைவே வறுமை யென
விளியில் கொள்கை அழுகை நான்கே”

என அழுகைப் பாட்டிற்கு தொல்காப்பியம் இலக்கணம் கூறுகிறது.

கையறு நிலையே ஒப்பாரி:

நாட்டுப்புற மக்களின் அழுகைப் பாட்டே ஒப்பாரி என அழைக்கின்றனர். கற்றறிந்த சான்றோர்கள் அழுகை பாட்டை முறைப்படுத்திச் செம்மை செய்து “கையறு நிலைப்பாடல்கள்” எனவும் “இரங்கற்பா” எனவும் பெயர் சூட்டியுள்ளனர்.

“சிறியகள் பெறினே எமக்கீயு மன்னே
பெரியகள் பெறினே யாம்பாடத் தான் மகிழ்துண்ணும்”

என்ற பாடல் அதியமான் இறந்த பிறகு வரும் கையறு நிலைப்பாடல்கள் ஆகும்.

“வெற்றி வேந்தன் விண்ணகம் அடைந்தபின்
கற்றோர் உரைப்பது கையறு நிலையே”

என பன்னிரு பாட்டியல் கையறு நிலைக்கு விளக்கம் தருகிறது.

கணவனை இழந்த நிலை:

சமுதாய அமைப்பில் பெண்ணின் பெரும் பகுதி கணவனது பாதுகாப்பில் உள்ளது. கணவனே சொத்தாக இருக்கிறான். சமுதாயத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் அவனால் தான் கிடைக்கிறது. இறப்பிலே மிகக் கொடுமையானது திருமணமானவுடன் கணவன் இழந்து விடுவதாகும். ஆண்மகன் இறந்து விட்டால் அவன் மனைவி பாதுகாப்பு இழந்து விடுகிறாள். பாதுகாப்பு சமுதாயத்தில் கிடைப்பதில்லை. மதிப்பும் மரியாதையும் விலகிவிடும். குடும்பத்தை கணவனே தலைமை தாங்கி நடத்துவதால் ஆண்மகன் இல்லாமல் குடும்ப நிலை குறைந்து விடும்.

கணவன் இறந்து விட்டால் கணவர்களில் மிதக்க வேண்டிய மனைவி கண்ணீரில் மிதக்க வேண்டும். கணவனை இழந்த பெண்கள் படும் துயரம் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாது. கணவனை இழந்து விட்டால் அவளுக்கு பூவும் பொட்டும் சொந்தமில்லை. அணிகலன்களால் அழகு செய்ய முடியாது. நிகழ்கால வாழ்க்கை சரிந்து வருங்காலத்தில் எண்ணற்ற துன்பங்களை எதிர் நோக்க வேண்டியவளாகிறாள். கணவனை இழந்த பெண்ணொருத்தி கணவன் இறந்த பின்பு தாலியை கழற்ற மனம் ஒப்பவில்லையே என்றும் சாப்பாட்டிற்கே வழியில்லை என்றும் கூறி ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

“தாலிக்கு அரும்பெடுத்த
 தட்டானும் கண் குருடோ?
 சேலைக்கு நூலெடுத்த
 சேணியனும் கண் குருடோ?
 பஞ்சாங்கம் பாக்க வந்த
 பார்ப்பானும் கண் குருடோ?
 எழுதினவன் தான் குருடோ?
 எழுத்தாணி கூர் இல்லையோ?”

என்று தனக்கு தாலி செய்த ஆசாரி, திருமணச்சேலை செய்த சேணியன், பஞ்சாங்கம் பார்த்த பார்ப்பான் முதலானவர்கள் கைராசி இல்லாதவர்கள் என்று சாடுகிறாள். தன் நெஞ்சில் புதைந்திருக்கும் சோகங்களைப் பாடலின் வழி வெளிப்படுத்தி மனஆறுதல் தேட முயல்கிறாள்.

“வானம் போகும் சுகாடு இன்னைக்கி
 பொகப்படிச்ச வேகுதின்னு- நான்
 பொன்னாள் விசிறி கொண்டு
 போசியிலே தண்ணி கொண்டு
 போறப்ப வாரான்று - நீ
 பக்கம் நின்று கேக்காம
 பறந்தோடிப் போனய்யா”

என இறந்த தன் கணவன் உடலைச் சுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்கிறார்கள். நெருப்பினிலே வேகும் போது வெம்மையை அவனால் தாங்க முடியாது என்று விசிறியும் தண்ணீரும் கொண்டு போகிறாள். அப்படி போகும்போது தனது பாட்டைக் கேட்காமல் போகிறானே என்று புலம்புகிறாள்.

பெண்ணானவள் ஆணைச் சார்ந்து வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலையை இச்சமூகம் கட்டமைத்துள்ளது. இதனால் அவள் தன் கணவன் இறப்பு எய்தும் போது, அல்லது கணவனால் தனித்து விடப்படும் போதோ மீளாத துயரத்தினை எய்துகிறாள். தன்னால் இந்த வாழ்க்கையை கடந்து போக முடியுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டு துன்பப்படுகிறாள். இதன்கண் ஆணைப் பெண் சார்ந்து வாழ வேண்டிய அவலநிலையை இச்சமூகம் உருவாக்கி வைத்துள்ளது என்பதை அறியலாகிறது.

தாலியை இழந்த பெண்ணின் துயரம்:

கணவனை இழந்த பெண்கள் தாலி, மெட்டி அணியக்கூடாது பூவும், பொட்டும் வைக்க கூடாது என்ற நிலை இச்சமுதாயத்தில் உள்ளது. கணவனை இழந்த பெண்ணொருத்தி தாலியைக் கழற்ற மனம் ஒப்பாது என இந்த ஒப்பாரியைப் பாடுகிறாள்.

“ஆத்தங்கரை மண்ணெடுத்து எனக்கு
 அரும்புவச்சி தாலி பண்ணி
 நான் அவசரமா அறுப்பேனே எனக்கு ஒரு
 ஆசாரியும் சொல்லலியே”

இப்பாடல் மூலம் திருமணமான உடனே கணவனை இழந்தால் தாலியை கழற்ற வேண்டிய அவல நிலையை அறிய முடிகிறது.

மகனை பிணக்கோலத்தில் கானும் தாயின் துயரம்:

இறந்து கிடந்த மகனைக் கண்டதும் தாய் அதிர்ந்து விழுந்து புழுதியில் புரண்டு வயிற்றில் ஈரம் கலங்கிடவே அடித்துக் கொண்டு வாரி எடுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறாள்.

“மணவறைப் பந்தலிலே - உன்
 மணக்கோலம் பாராமல்
 பிணவறைப் பந்தலிலே - நானும்
 பேரிழவே கொள்ளுகின்றேன்’

என சீராட்டி பாராட்டி வளர்த்த அருமை மகனை மணக்கோலத்தில் காண வேண்டிய மகனை பிணக்கோலத்தில் காணுகிறாள். அவள் படும் வேதனைக்கு அளவில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது.

தாய் தந்தையரை இழந்ததால் வந்த துயரம்:

தாய் தந்தை இறந்த பிறகு விதவைக் கோலம் பூண்ட பெண்ணுக்கு தாய்விடும் சொந்தமில்லை, அரவணைப்பார் யாருமில்லை இந்த வேதனையை இப்பாடல் உணர்த்தும்,

“மணலிலே கோயில் கட்டி
நான் மணிக்கோயிலைச் சுத்தி வந்தேன் - எனக்கு
மாலை பொருத்தமில்லை
இந்த மதாவீடு சொந்தமில்லை
தரையிலே கோயில் கட்டி நான் தணிக்கோயிலை சுத்தி வந்தேன்
எனக்கு தாலிப் பொருத்தமில்லை தாய் வீடும் சொந்தமில்லை”

என்று அழுகிறாள்.

அன்பிற்காகவும் அரவணைப்பிற்காகவும் ஏங்கும் பெண்களின் துயரம்:

ஒரு பெண்ணின் கணவன் இறந்த பின் தாய் வீட்டுக் கோடி போட வேண்டும். இது உடன் பிறந்தவன் செய்யும் ஒரு சடங்கு. நாங்கள் இருக்கிறோம் இனி உன்னை ஆதரிக்க என்பதை உணர்த்த இது செய்யப்படுகிறது. அந்த கோடி போடுவதற்கும் கூட அண்ணன்மார்கள் அஞ்சுகிறார்கள் என்பதை,

“வாசலிலே வாழைமரம் வகை வகையாய் காய்க்கும் மரம்
வகை கெட்ட அண்ணன்மாரே எனக்கு வரிசை இட அஞ்சராங்கோ?
கொளத்திலே கொய்யா மரம் கொலை கொலையாய் காய்க்கும் மரம்
இந்த குணம் கெட்ட அண்ணன் மாரே கோடியிட அஞ்சராங்கோ?

என்று அழுகிறாள். இதன்மூலம் பெண்கள் வேண்டுவது அன்பும் அரவணைப்பும் மட்டுமே என்பதை அறியலாம்.

முடிவுரை:

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் பெண்களுக்குச் சமவுரிமை அளிக்கப்பெறாமையால் மற்றவர்களைச் சார்ந்து தாழ்வான நிலையில் வாழ்ந்துள்ளனர். இதற்கு முக்கியக் காரணியாக விளங்கியது சமூகத்தில் நிலவிய பொருளாதாரக் கட்டமைப்பே. எச்சூழ்நிலையிலும் பெண், ஆணைச் சார்ந்தே வாழவேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறாள். சமூகச் சூழலில் பெண்கள் தனித்துவமாக இயங்குவதற்கோ, பொருளீட்டுவதற்கோ குடும்பத்தினரால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, ஆண்களுக்கு அளிக்கப்படும் வாய்ப்புகளையும், வழிவகைகளையும் பெண்களுக்கு அளிப்பதில்லை. அவ்வகையில் தமிழர்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த ஒப்பாரிப் பாடல்கள் பெண்களின் அவல நிலைகளை பல்வேறு சூழல்களில் உளவியல் ரீதியாக எடுத்துக் காட்டுவதோடு, பெண்கள் உளவியல் சார்ந்து இச்சமூகத்தில் எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை பதிவு செய்வதாக அமைகிறது. தன் வாழ்வில் வரும் சொல்ல முடியாத, தாளாத துன்பத்தை தன் கண்ணீர் மூலமே வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இவ்வகைப் பாடல்கள் சமூக நடப்பியலை தாங்கியுள்ளதால் இதை பதிவு செய்வதும் பாதுகாப்பதும் காலத்தின் தேவையாகும். அழிந்து வரும் தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை சேகரித்து அதனை வகைப்படுத்தி மீட்டுருவாக்கம் செய்து பாதுகாப்பது நம் அனைவரின் கடமையாகும்.

துணை நூற்பட்டியல்:

- 1) திருக்குறள் -டாக்டர் கொ.மா கோதண்டம்,
நீயு செஞ்சரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-நி சிட்கோ இண்டஸ்டியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை - 600098
- 2) சு.சக்திவேல்,
நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
- 3) திருஞானசம்பந்தம், பா.
தொல்காப்பியம் பொருள் அதிகாரம் மூலமும் உரையும்
சுதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு.
- 4) சுப்ரமணியன்.சா.வே
புறநானூறு மூலமும் உரையும்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.